

УСІХ ЛЮБИТЕЛІВ ЧИТАТИ КНИЖКИ ЗАПРОШУЮТЬ НА СВЯТО

Свято книги для учнів 4-го класу

Ганна ПАРФЬОНОВА, вчитель початкових класів,
НВК “Дошкільний заклад — ЗОШ I–III ст. № 2”,
м. Нова Каховка, Херсонська обл.

Ще не всі ваші вихованці полюбили книжку? Не здавайтесь, влаштуйте з ними свято книги! І будьте певні: в процесі підготовки учні неодмінно зацікавляться читанням і переконуються, що в морі літератури кожен може віднайти свою книжку, і то не одну.

Мета. Поповнити знання дітей інформацією про виникнення писемності, історію книгодрукування. Розширити коло дитячого читання. Розвивати драматичні й музичні здібності учнів. Виховувати інтерес до читання.

Матеріали та обладнання: мультимедійний комплект та музичний супровід з теми, аудіозапис оголошень диктора вокзалу; вказані у сценках одяг дітей і відповідні реkvізити; 12 стільців, табличка “Бібліотека”; повітряні кульки, чоботи, капелюхи і грубі палиці для ігор.

Хід свята

На сцені — вчитель і 6 дітей.

Учитель. Є такий вислів: “Скажи мені, що ти читаєш, і я скажу, хто ти”. Людина, яка любить і вмیه читати, — щаслива людина. Круг неї завжди багато розумних, добрих і вірних друзів. Ці друзі — книжки.

Учні читають по строфі вірш Н. Красоткіної.

За всі віки життя на цій Землі
Знання і досвід, мрії променисті
Збирало людство у книжки малі
І берегло їх свято й урочисто.

У книгах тих записано усе,
Що людське серце болем наповняло.
І те, що радість сонячну несе,
Й що на заваді розвитку стояло.

Шалені успіхи і радість відкриття,
Важкі невдачі, біль утрат і зраду.
З прадавньої пори і так усе життя
До книжки йшла людина на пораду.

Бо книжка — вчитель, добрий друг вона,
Завжди порадить широко й допоможе.

В ній людства мудрість зібрана земна,
Тому вона — усе на світі може!

Це знань могутнє й чисте джерело,
Що не міліє — повниться з роками!
І як би там у світі не було,

А мудра книжка завжди поруч з нами.

В часи тривоги і в зоряні часи,
Коли від щастя хочеться літати, —
Як промінь світла, книжку в світ неси,
Щоб мудрість в серці й світлий розум мати.

На сцену виходять усі учасники. Вони виконують пісню “Ми любимо читати” (сл. М. Ясакова, муз. О. Янушкевич). По виконанні всі залишають сцену. Виходить учень-ведучий, стає збоку.

Ведучий. Колись давно, багато тисячоліть тому, у людей не було книжок.

Виходять троє дітей, одягнутих в шкури.

1-й хлопчик. Диво! Я сотворив диво! Я зміг добути вогонь! Ось, двома камінцями! Тільки як це знання зберегти?

2-й хлопчик. Я знайшов смачні колоски і навчився їх розмелювати! Але ж як повідомити про це іншим?

3-й хлопчик. Я зробив із риби’ячої кістки голку і зшив нею дві шкури! Лиш боюсь, що забудуть про мій винахід!

Діти сумно розводять руками і йдуть зі сцени.

Ведучий. Знання, опис певних подій треба було якось зберегти, але ж як?

Виходять двоє дітей у більш модернізованих шкурах.

1-й хлопчик. Я придумав, як сповістити інших, що в цій річці водиться велика риба — я намалював її на піску!

2-й хлопчик. А я поклав на пісок стільки паличок, скільки виловив риби!

Вибігає третій хлопчик.

— Ходіть-но сюди! Вода, вода змила ваші малюнки і палички!

1 і 2-й хлопчики. Що ж робити? Як розповісти щось іншим?

3-й хлопчик. Я рибу на камені видряпав — погляньте ось на мої пальці! А сусід з ягід та листків фарби зробив і свою рибу на камені намалював. Це вже навіки!

Діти виходять.

Ведучий. Знань у людей все більшало й більшало, і згодом наші пращури придумали значки, якими ці знання можна було записувати. Так з'явилася писемність. Але ж на чому записувати?

Виходить дитина, тримаючи в руках кілька звичайних цеглин. Вона важко кладе їх на підлогу, зітхає, утирає спітніле чоло. Назустріч виходить інша дитина.

2-й хлопчик. Що це ти, друже, притяг?

1-й хлопчик (роздратовано). Що, що! Хіба не бачиш? Підручники...

2-й хлопчик. Які такі підручники?

1-й хлопчик. Так от вони перед тобою. Щоправда, не всі, тут перші сторінки, а решту тато доправляє караваном верблюдів.

2-й хлопчик. То ти... Ти не з нашої школи?

1-й хлопчик. Яка така школа? Я з Вавилону!

2-й хлопчик. Бідолаха! Всі тексти в його підручниках спершу видряпувались загостреними паличками на глиняних табличках, а потім ці "сторінки" (показує на цеглини) обпалювали на вогні. А важенні! А ще ж можуть розбитися!

Перший хлопчик іде зі сцени. Виходить інший хлопчик, загорнутий у простирадло. Під пахвою в нього кілька рулонів ватману.

Ведучий. Здається, це теж не наш.

Хлопчик. Певно що не ваш. Я — учень Пергамської школи.

Ведучий. Ага, зрозуміло... А що це в тебе під пахвою? Чи не підручник якийсь?

Хлопчик. Вгадав: це моя абетка (показує один із сувоїв), а це — зошит з письма (показує другий). Ой, забув!

Ведучий. Що?

Хлопчик. Зошит з арифметики... Треба вертати. Можна тебе дещо попросити?

Ведучий. Чом же ні. Кажі.

Хлопчик. Незабаром тут має бути мій дядько. Перекажи йому, будь ласка, що я за зошитом додому гайнув, а він череду хай далі жене.

Ведучий. Яку ще череду?

Хлопчик. Телят. До школи жене — з їхніх шкур пергамент треба виготовити для зошитів і підручників, адже мене (пихато) скоро у вищий клас переведуть.

Хлопчик виходить.

Ведучий. На пергаменті можна було писати з обох сторін фарбами, які стиралися. Книжка з пергаменту була зручною і легкою, але неймовірно дорогою. Коштувала як велика ділянка землі разом із будинком. З чого ж робити книжки, щоб вони стали доступнішими?

На сцену виходять два хлопчики. Один з них, в однотонному одязі типу футболки і шортів, несе зеленуваті смужки.

1-й хлопчик. Будь ласка, дай мені одну стрічку (бере.) Ой, яка тоненька та легенька! Де ти взяв таку?

2-й хлопчик (гордо). На даху. У нас дах протікав, і батько нарізав на болоті папірусу, щоб латати.

1-й хлопчик. Але як папірус став таким?

2-й хлопчик. Батько розрізав стеблину, витяг її волокнисту середину і поклав на сонці. Згодом волокна перетворились на смужки.

1-й хлопчик. А для чого ти їх у школу несеш?

2-й хлопчик. Ці стрічки добре вбирають фарбу, і на них можна писати! Наші книжки стануть легшими й дешевшими!

Діти йдуть зі сцени.

Ведучий. А далі були берестяні грамоти. З часом китайці винайшли папір, з'явився друкарський

— Читати не хоче! — зажурились діти.
— Ну як його до книжки залучити?

(Це та наступні фото надіслані автором)

БУДУЄМО НОВУ ШКОЛУ РАЗОМ

Журнал “Учитель початкової школи”

пропонує на допомогу педагогам
сучасні методичні матеріали

ЗАОЩАДЬТЕ до 10%

- 1 Заходьте на сайт upsh.com.ua
- 2 Оформлюйте онлайн-передплату на журнали “УПШ” та “Джміль”
- 3 Щомісяця гарантовано отримуйте надійну методичну підтримку!

ІНДЕКСИ для передплати на пошті

“УПШ”
Індекс 89869

+

“Джміль”
Індекс 40295

=

Комплект
Індекс 68604

ЗУСТРІЧАЙТЕ У 2019 РОЦІ

Спецвипуски, що представляють кращий досвід педагогів Львівської та Сумської областей (№ 2, № 9)

Тематичні номери:

- Унікальні місця України (№ 6)
- Емоції та почуття (№ 12)